

عنوان مقاله:

زبان قرآن تعهد برانگیزی در متن واقع گویی

محل انتشار:

فصلنامه پژوهش های قرآنی، دوره 9، شماره 34 (سال: 1382)

تعداد صفحات اصل مقاله: 10

نویسنده:

محمدباقر سعیدی روشن

خلاصه مقاله:

از جمله موضوعاتی که در زمینه گزاره های قرآن مطرح می باشد این است که آیا گزاره های قرآن در صدد بیان واقع است، یا تنها تحریک احساسات، و یا قصد توصیف و تحریک را توأمان دارد. گزاره های قرآنی را می توان به دو گروه اخباری و انشایی تقسیم کرد. جمله های اخباری به طور مستقیم از واقعیتی گزارش می دهد، یا آن را نفی می کند؛ آن واقعیت ممکن است وجود یا عدم یک چیز یا صفت یا حالت باشد و ممکن است اخبار از یک واقعیت مشهود یا غیبی یا اخبار از امور مادی یا مجرد عالم باشد؛ از بطن انسان یا از آفریدگار جهان، از پدیده های گذشته، حال یا آینده، از پدیده های این جهان یا جهان آخرت حکایت داشته باشد. اما جمله های انشایی متضمن انشاء امر و نهی و درخواست انجام فعل یا ترک فعل، استفهام و پرسش، امید و آرزو، تحسین و تعجب و جز اینهاست. با توجه به تفاوت جملات اخباری و انشایی، برخی گمان برده اند که با فقدان صدق و کذب در انشائیات، این نوع جملات ارتباط با واقع ندارند، به ویژه آنکه از نظر منطقی باید میان مقدمات و نتیجه سنخیت و اتحاد معنایی برقرار باشد. بنابراین از مقدمات اخباری نمی توان نتایج انشایی گرفت و از هست نمی توان به باید رسید.

کلمات کلیدی:

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/683438>

